

Зима минула... Одцвіла весна...

Микола Щербак

Зима минула... Одцвіла весна...
Зарослий Гощів їх прийняв у гості...
Землянки. Нетрі. Ліс. Трясовина.
Та неба шмат, та сонце в високості...

- І хто б міг думати в високу мить
Гарячих рейдів і стрімких походів,
Що доведеться на безлюдді жити,
Що висихатимуть бурхливі води
І тільки в снах жахтінимуть бої?..

- У снах? Ні, ні! Мене підносить мрія,
Що десь Петлюра... Уряд... Є свої!
Ми не самотні! Україна зріє,
Як світлий колос! Ще душа жива!
І кров у жилах закипа, іскриться!.. -

Промовив сотник, і його слова
Дописувала шаблею правиця...
- Так, сотнику! Ще є у нас мечі!
Лише б Зеленого!.. Ніхто не збудить
Отамана...

- Це добре, що вночі,
Коли пішли із похорону люди,
Подбали ми про вічний супокій -
Переховали Батька... Хижі звірі
Глумилися б у лютості лихій...
О, Божжа сило! Бий їх, бузувірів!
Скарай їх, зайдів!

- Добре, що в ту ніч
Переховали й зброю... О надіє!
І мовив сотник: - Оживе ще Січ!
І знов з Трипілля полум'ям повіє!
Вогнем із яру!.. Яюсь в темноті
Блукаючи, я вийшов на узлісся...
Блідий світанок зорі золоті
Гасив у небі... Наче камінь ніс я...

І враз – як в казці! – блиснули мені
Понад Трипіллям, пройнятим імлою,
Жаскі вогні, запалені вогні!
Мов блискавиці, кресані грозою...
Спливала мла, і густо бурий дим
Дихнув у сутінь, над Дніпром розлиту.
І я здригнувся... Довго ще ходив
І дивувався... Не заснув до світу...
Загомоніли лицарі: – Ні, ні!
То не вогні, то блиск мечів із яру,
Де ми сховали їх у глибині
На слушний час – на боротьбу, на кару!..

На слушний час!..
... І досі уночі,
Як Бог благословляє світло днини,
Жахтять із яру месницькі мечі –
Святі мечі за волю України!